

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 20. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975278402784/facsimile.pdf> (tilgået 25. september 2021)

Anvendt udgave: Helten

undskyld!" rettede han sig hurtigt, „jeg vil jo da ikke være uhøflig. Men det var bare, jeg tænkte på, det kunde måske komme til at knibe — så langt et Sygeleje.“

„Mener De — med — Penge?“ Lange tovede lidt.

„Ja, ja, men lad os nu ikke tale om det! Jeg har jo da lagt lidt op . . . Men det kan nok være . . . Nå, derfor vil Gud Herren nok sørge,“ han nikkede i et stort Smil.

Erik Lange sad lidt, så rejste han sig og gik hen til den lille Hængereol.

Tilbyde den Gamle gratis Lægehjælp og Understøttelse ellers . . . hm, det var ikke så nemt! Det måtte Ellen hjælpe ham med en Dag, hun så herud. Hun og Bek lod jo til at være gode Bekendte.

„Jeg ser på Deres Bøger, Hr. Bek, det må jeg vel nok?“ sagde Erik Lange, han lempede en af de små, sortindbundne Bøger nd af den lille Hængereol, om hvis Sejlgarnssnore der var vundet stride, stålgrå Strandtidsler.

„Åk ja, ja, Hr. Doktor, det kan vist ikke mere Dem! Det er mest sådan gamle Bøger, men for mig har de jo været så meget, ja mere end Doktoren vist kan tænke.“

Lange standsede med en lille Bog i Hånden: „Des Thomas von Kempen vier Bücher von der Nachfolge Christi“ med en Velkomst: „Amen dico vobis.“

„Har De holdt meget af at læse, Hr. Bek?“

„Om jeg har —“ lod den Gamles Røst, „kære Hr. Doktor Lange, om ikke de Bøger derhenne havde været, og andre, som jeg i sin Tid lånte af Hr. Jacobus Uz, så havde det undertiden været — drøjt for mig her på Øen. Ja ikke de senere År,“ han legede med Sengebåndet, „men de første mener jeg. Når man er blevet gammel, har man jo nok, sådan i sine egne Tanker og Minder.“

Lange stod med Thomas a Kempis i Hånden, han så på et af de små Titelstik: „Ich will hören was Gott der Herr in mir redet.“ Ps. 85. 9.

„Hr. Bek,“ sagde han sagte, „har De været længe her på Øen?“

„Til Foråret, De talte om, Hr. Doktor, har jeg været her fem og halvtredsindstyve År og et halvt.“

„I fem og halvtredsindstyve År —“ Lange slap den lille Bog ud af Hånden og ned på Kommodens hæklede Tæppe. „i fem og halvtredsindstyve År —“

„Ja, ja,“ nikkede den Gamle.

I fem og halvtredsindstyve År — til Foråret, han talte om — da han skulde befries . . .

„Men,“ Lange satte Bogen ind og trak en anden ud, „alle de År — har De ikke været nogle af dem borte fra Øen?“

„Nej, aldrig!“ Bek rystede på Hovedet. „En eneste Gang“ sagde han og smilede svagt, „var jeg en Dag og en Nat herfra, ovre i Jylland, i Grenå, det er nu op mod tredive År siden, og — det var sådan helt sin egen Sag . . .“

„Har De ikke været mere end én Gang borte fra Øen i det halve Århundrede og da kun ét Døgn og kun i Jylland?“

„Nej, Hr. Doktor.“

„Og har De ikke haft Slægtninge, Venner at besøge?“

Der blev en lille Pause, kun Pendulet gyngede fra Ilden ud i Solen og ind i Ilden igen, og Lange blev bange for sit Spørgsmål.

„Nej, Hr. Doktor, nej,“ lod så den Gamles rolige Stemme, „jeg — har aldrig kendt hverken Fader eller Moder eller Søkende eller Venner, således som De mener det.“

Der blev ganske stille. Havet bruste ude i Solskinnet, og en sen Flue summede om Heliotroperne.

Lange så på Bogen, han stadig holdt i Hånden: „Maienblumen. Lieder einer Stille im Lande.“ Hans Øjne gled hen over de andre: Hiller: „Geistliches Liederkästlein,“ Spener: „Herzliches Verlangen“ . . .

„Hr. Bek,“ spurgte han lavt, „er De — en meget troende Kristen?“

„Om jeg — ak, Hr. Doktor,“ han smilede halvt, så Erik rødmede over sit Spørgsmåls Plumshed. „Jeg og mine Lige stod altid Kirken imod, sagde Hr. Pastor Tang til mig, da jeg var ung — „og Kirken det var Gud.“ Jeg vil kun, jeg blandt alle Helte bedst har forstået Jesus Kristus, at jeg har forladt mig på hans Ord,